

บทที่ 15

ของประทานฝ่ายพระวิญญาณ
บริสุทธิ์

เป้าหมาย — เพื่อชี้ให้ผู้เรียนเห็นว่า ของประทานจากพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ ประทานให้แกคริสตจักรเพื่อการรับใช้ เสริม
สร้างซึ่งกันและกัน "ของประทานฝ่ายพระวิญญาณบริสุทธิ์"
และ "พรสวรรค์" นั้นต่างกัน

ข้อพระคัมภีร์ — 1 โครินโท 12 เอเฟโซ 4/11-16

อรรถกถา — การศึกษาเรื่องของประทานฝ่ายพระวิญญาณบริสุทธิ์ เรา
คงระลึกอยู่เสมอว่า พระคริสตธรรมคัมภีร์สอนถึง ของ
ประทาน 2 อย่าง คือ

1. ของประทาน (เอกพจน์)

หมายถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์เอง ซึ่งเป็นของประทาน
ที่พระเจ้าประทานแก่ผู้เชื่อทุกคน เมื่อกลับใจใหม่เชื่อในพระเยซูคริสต์
เพื่อเป็นผู้ช่วย ผู้ทรงสำแดง และผู้ทำให้สำนึก กจ.2/38

2. ของประทาน (พหูพจน์)

เป็นของประทานฝ่ายพระวิญญาณบริสุทธิ์ ที่พระราช
ทานแก่ผู้เชื่อ ตามน้ำพระทัยของพระองค์ เพื่อใช้ของประทานนั้น ในการ
รับใช้ และเสริมสร้างซึ่งกันและกัน ของประทานประเภทนี้แหละ เป็น
ของประทานที่เราจะศึกษากัน ในบทเรียนนี้

1. ของประทานฝ่ายพระวิญญาณบริสุทธิ์คืออะไร ? 1 คร.12/1

1) เป็นของประทานที่ประทานให้เพื่อ ทำงาน หรือทำหน้าที่
ตามน้ำพระทัยหรือตามแผนการของพระเจ้า

ไม่ใช่ทุกคนจะมีของประทานเหมือนกันหมด ตัวเราเอง หรือ
คนหนึ่งคนใดไม่ใช่เป็นผู้กำหนดว่า ใครควรมีของประทานอันใด แต่

พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานให้ตามน้ำพระทัยของพระองค์

2) ผู้ที่ได้รับของประทานแต่ละคน จะใช้ของประทานนั้นในการเสริมสร้างพระกายของพระเยซู หรือคริสตจักร ตามหน้าที่และขอบเขตที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ โดยแต่ละคนจะทำงานประสานกัน

3) ของประทานฝ่ายพระวิญญาณบริสุทธิ์ คือของประทานฝ่ายพระคุณ ข้อ 6

ก. พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้เป็นของประทานให้แต่ละคนเพราะความสามารถพิเศษ การมีชาติตระกูลสูง เป็นคนเข้มแข็งฝ่ายจิตวิญญาณ หรือคุณความดีพิเศษใด ๆ แต่ประทานให้ตามพระคุณของพระองค์

ข. "การรับของประทาน" และ "การรับรางวัล" แตกต่างกัน เราไม่ได้รับของประทาน เพราะเรามีคุณสมบัติที่เกินใคร ๆ แต่พระเจ้าประทานให้ตามพระคุณและน้ำพระทัยของพระองค์ ส่วนการรับรางวัลนั้น ผู้รับจะต้องมีคุณสมบัติที่เกิน จึงจะได้รับ เช่นคนที่แข่งขันชนะ ได้รับรางวัล เพราะเขาวิ่งเก่ง ดังนั้นสิ่งที่เขาได้รับจึงเป็นรางวัล ไม่ใช่ของประทาน

4) ของประทานฝ่ายพระวิญญาณบริสุทธิ์แตกต่างกับ "พรสวรรค์" หรือ "ความสามารถพิเศษใด ๆ" ตามธรรมชาติ

พรสวรรค์หรือความสามารถพิเศษนั้น เป็นพฤติกรรมทั่วไป ที่อาจจะไม่ได้ใช้ในการเสริมสร้าง รั้งไว้ซึ่งกันและกัน คนทั่วไปที่ไม่รู้จักพระเจ้า ก็มีพฤติกรรมดังกล่าวนี้

ของประทานฝ่ายพระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็นพฤติกรรมที่อยู่เหนือพลังธรรมชาติที่มนุษย์มีอยู่แล้ว เป็นของประทานเพื่อเราจะมี ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าในการทำภารกิจและหน้าที่ ที่พระเจ้ามอบหมายให้

2. ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับของประทานฝ่ายพระวิญญาณบริสุทธิ์

1 โครินธ์ 12/11, 28

ก. คริสเตียนทุกคนได้รับของประทาน บางคนได้รับ 1 อย่าง บางคนอาจได้รับมากกว่า 1 อย่างก็ได้

ข้อควรระวัง - เราไม่ควรเลียนแบบคนอื่น เพราะไม่ใช่ทุกคนจะมีของ
ประเภทเหมือนกันเสมอไป ไม่ใช่ทุกคนจะสอนเก่ง บางคนสอนไม่ได้
แต่รับใช้ หน้าที่ของคนอื่นก็อีกไป เราไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องนี้ แต่เราควร
สำรวจดูว่า เรามีของประเภทอะไร และใช้ของประเภทนั้นอย่างเต็มที่
เพื่อรับใช้ และเสริมสร้างซึ่งกันและกัน

ข. คริสตจักรประกอบไปด้วยสมาชิกทั้งหลาย ซึ่งมีหน้าที่ต่างกัน
เพื่อเสริมสร้างพระกายให้เจริญเข้มแข็งขึ้น 27-30

พระคัมภีร์สอนว่า คริสตจักร เป็นเสมือนร่างกายที่มีอวัยวะหลาย
ส่วน ต่างก็ทำหน้าที่ของตน แมแต่อวัยวะส่วนเล็กนอยก็สำคัญทั้งหมด

ค. ของประเภทฝ่ายพระวิญญาณบริสุทธิ์ ไม่ใช่เป็นสิ่งที่เราต้องแสวง
"แสวงหา" ทั้งนี้เพราะเป็นของประเภทที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานให้
ตามน้ำพระทัยของพระองค์ ดังนั้นเราจึงไม่จำเป็นต้อง วิงวอน ร้องไห้
คืออก ซกหัว หมมารคน เพื่อจะได้อะไรของประเภท

ง. ของประเภท มีอะไรบ้าง ?

ของประเภท ที่พระคัมภีร์กล่าวถึง มี 30 อย่าง แต่ในจำนวนนี้
มี 11 อย่าง ที่เป็นของประเภทเดียวกัน แต่กล่าวถึง ในบทและ
หนังสือพระคัมภีร์ที่ต่างกัน ดังนั้นของประเภททั้งหมดจึงมี 19 อย่าง

ข้อท่องจำ - งานรับใช้มีต่าง ๆ กัน แต่มีองค์พระผู้เป็นเจ้าของเดียวกัน
กัน 1 คร. 12/5

ข้อควรจำ - ความเจริญเข้มแข็งของคริสตจักร ไม่ใช่ขึ้นอยู่กับ การมี
อาคารที่ใหญ่โตสวยงาม แต่ขึ้นอยู่กับ การที่สมาชิกมีความ
เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และใช้ของประเภทอย่างถูกต้อง เต็มที่

ภาคปฏิบัติ - ให้นักศึกษาทดลองหลับตาเดิน จะพบาร่างกายทำงาน
ไต่ไม่เต็มที่เมื่อขาอวัยวะส่วนหนึ่งส่วนใดไป เช่นเดียวกัน ในคริสตจักร
เราก็เป็นอวัยวะของกันและกัน โดยมีพระเยซูคริสต์เป็นศีรษะ เราต้อง
การซึ่งกันและกัน ในการเสริมสร้าง รับใช้

ข้อคิดท้ายบท

นานมาแล้ว มีเรื่องเล่ากันว่า คอเคอแม่มนุษย์ออกสร้างขึ้นมาในโลกใหม่ ๆ ทุกส่วนของร่างกาย อันมี สมอง ศา ขมก ปาก มือ แขน เท้า ถิ่นและตะคอก ต่างแยกกันเป็นใหญ่ในร่างกาย แบ่งเป็นหัวหน้า ร่างนอตะ

“ฉันควรได้เป็นหัวหน้า” สมองพูด “เพราะในร่างกายมนุษย์ฉันสำคัญมากที่สุด ฉันเป็นผู้คิด เป็นผู้ส่งงานทุกอย่าง”

“สมองไม่สำคัญหรอก จะสำคัญอย่างไรก็ได้ถ้าส่งแล้วฉันไม่ยอมทำตาม ฉันไม่ยอมเดินเสียอย่างก็ทำการงานไม่สำเร็จ” เท้าแย้ง “ฉันจึงควรเป็นหัวหน้า เพราะเท้าสำคัญที่สุดสามารถทำให้มนุษย์เคลื่อนไหวได้”

คางถึงแล้วหัวเราะเขา พูดว่า

“เท้าจะเดินหันหรือจะ ถ้าไม่มีคางคอยค้ำทางให้ ฉันจึงสำคัญ และควรเป็นนายใหญ่ที่สุด”

“ถึงจะมตาบอกทาง แต่ถ้าไม่มีมือช่วยทำงานแล้วจะได้อะไรขึ้นมา มือสำคัญที่สุด ถ้าไม่มีมือ ลองไม่มีมือสักวินาที แม้จะรถขับฉกทีหนึ่งไม่ได้” มืออวดสรรพคุณตัวเองบ้าง

ขมกทนฟังอยู่นานพูดขึ้นบ้างว่า

“ฉันดีสำคัญ ควรให้ฉันเป็นหัวหน้า ถ้าฉันไม่โอบรับขมกเสียถึง ๒ ไร่ ไม่ให้ลมหายใจผ่าน รับรองว่าจะต้องเลือดร้อนกันหมดแน่”

ปากถึงแล้วก็หัวเราะ

“ไม่จริง ถึงจะรับขมก ฉันก็หายใจทางปากได้ สมเจ้าออกสะดะดากดลวย ฉันจึงควรเป็นใหญ่ ก็ถ้าฉันไม่อำปากกินอาหาร คุณใครจะเลือดร้อนบ้าง”

พื้นแย้งว่า

“ปากจะกินได้ไง ถ้าฉันไม่ช่วยเคี้ยว”

ถื่นบอกไว้

“ถ้าไม่มีถื่นอึ่งตำบัก รับรองจะพูดจะกินก็ไม่ใช่”

ตะคอกทนฟังคำพูดอยู่นาน พูดว่า

“ใคร ๆ ก็สู้ฉันไม่ได้ ถ้าฉันไม่เป็นตัวเจ้าก็เจ้าการรับอาหารคือนอยู่ในท้องแม่ บ้านนี้คงไม่ได้ออกมาดูโลกหรอก หน้าทีตะคอกอย่างฉันจะ

ต้องทำงานเหนื่อยมาก ตั้งแต่ออยู่ในท้องแม่ พอออกมาอยู่ข้างนอก ก็ฉันไม่ค่อยทำอะไรก็เพราะอยากพักผ่อน ลักษณะงานของฉันเข้าลักษณะนักบริหารจะต้องเป็นนายคน จึงควรให้ฉันเป็นนายต่อไป”

แทบทุกชิ้นส่วนของร่างกายต่างถกเถียงทะเลาะแ่งกันใหญ่จนส่งกันไปหมด ใครใครเป็นใคร คอมพิวเตอร์ต่างคนต่างยกตัวเองเป็นหลัก พอทะเลาะกันไปนาน ๆ ก็ว่าจะสู้ไม่ได้จึงแยกจากกันตั้งกันเป็นพรรค เป็นทีม

เริ่มแรก ปาก พื้น และ ถิ่น เข้าพรรค

เดี๋ยวกันก็ถื่นกับรับใจสมัครพรรคกันทันที หัวเราะหัวเราะไม่ได้ทำอะไร นั่งอยู่เฉย ๆ คอยแต่คุ้มพ่นเสีย

ส่วนมือกับเท้า ซึ่งเข้าเป็นพวกเดี๋ยวกัน

ได้สู้รบก็รับมันมือใจว่า ต้องทำงานหนักเหมือนเหมือน เพื่อเลี้ยงปากเลี้ยงท้องมันเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง

ไป ๆ มา ๆ ทุกส่วนของร่างกายต่างรวมกัน

โกรธท้องหัวอันปรือบสังคน

เรื่องทั้งหมดคืนฟ้าฟ้าจะบานปละอยู่อย่าง

เพราะต่างนึกว่าตัวเองสำคัญที่สุด ไม่มีใครยอมใคร มีโอกาสถกเถียงกันก็ได้ก็จะทำ ไม่ประสาพในการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเหมือนเจ้าแคช

หลังจากนั้นไม่นาน ทุกส่วนของร่างกาย

ก็เริ่มอ่อนแอลงเรื่อย ๆ เพราะต่างก็ไม่มีเวลาทำหน้าที่ของตนเองคนปกติ มีแค่ส่วนหัวและขาที่ถกเถียงกัน ความสามารถขยับเขยื้อนเฉพาะตัวก็ไม่ได้มีการพัฒนา

ในที่สุด ทุกส่วนของร่างกายก็หยุดทำงาน

ลง ในเวลานั้น ไม่มีส่วนไหนที่จะใหญ่กว่ากันอีกแล้ว เพราะมนุษย์นั้นได้ตายเสียแล้ว

พระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวไว้ว่า “เพราะ

ว่าร่างกายมิได้ประกอบด้วยอวัยวะเดียว..

ถ้าอวัยวะอันหนึ่งได้รับเกียรติ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยชื่นชมยินดีด้วย” • โครินธ์